

President Thomas S. Monson

Božský dar vděčnosti

Vděčné srdce ... získáváme tím, že vyjadřujeme vděčnost Nebeskému Otci za Jeho požehnání, i lidem kolem sebe, za vše, co nám do života přinášejí.

Bylo to úžasné zasedání. Když jsem byl jmenován presidentem Církve, řekl jsem: „Jedno pověření si ponechám pro sebe. Budu poradcem pro pěvecký sbor Tabernaclu.“ Jsem na svůj sbor velmi hrdý!

Maminka mi jednou řekla: „Tommy, jsem moc hrdá na všechno, co jsi dokázal. Ale musím ti něco říci. Měl jsi zůstat u piana.“

A tak jsem zasedl k pianu a zahrál jsem ji jednu skladbu: „Raz, dva tři, [raz, dva tři], jdeme slavit narozeniny.“¹ Pak jsem ji políbil na čelo a ona mě objala.

Myslím na ni. Myslím i na svého tatínka. Myslím i na všechny generální autority, které mě ovlivnily, a na další, včetně vdov, které jsem navštěvoval – bylo jich 85 – a kterým jsem nosil kuře, aby si ho mohly upéct v troubě, a někdy i trochu peněz.

Jednu vdovu jsem jednou navštívil pozdě v noci. Byla půlnoc a já jsem zašel do pečovatelského domova a recepční řekla: „Určitě už spí, ale řekla mi, abychom ji určitě vzbudili, protože řekla: ‚Vím, že přijde.‘“

Vzal jsem tuto vdovu za ruku a ona vyslovila mé jméno. Rázem byla vzhůru. Přitiskla si mou ruku ke rtům a řekla: „Já věděla, že přijde.“ Jak bych mohl nepřijít?

Takto mě dojíká krásná hudba. Milovaní bratři a sestry, vyslechli jsme inspirovaná poselství pravdy, naděje a lásky. Naše myšlenky se obracejí k Tomu, kdo usmířil naše hříchy, kdo nám ukázal cestu, jak žít, jak se modlit, a kdo svými činy názorně ukázal požehnání plynoucí ze služby – ano, k našemu Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu.

V knize Lukášově, v 17. kapitole, o Něm čteme:

„I stalo se, když se bral do Jeruzaléma, že šel skrze Samaří a Galilei.

A když vcházel do nějakého městečka, potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteříž [byli] zdaleka.

A pozdvihše hlasu, řekli: Ježíši [Mistře], smiluj se nad námi.

Kteréžto on uzřev, řekl jim: Jduce, ukažte se kněžím. I stalo se, když šli, že očištěni jsou.

Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, navrátil se, s velikým hlasem velebě Boha.

A padl na tvář k nohám jeho, díky čině jemu. A ten byl Samaritán.

I odpověděv Ježíš, řekl: Zdaliž jich deset není očištěno? A kdež [je těch] devět?

Nenalezli se, aby vrátice se, chválu Bohu vzdali, [kromě cizozemce tohoto?]

I řekl jemu: Vstana jdi, víra tvá tě uzdravila.“²

Skrze božský zásah byli tito malomocní ušetřeni kruté a vleklé smrti a dostali novou šanci na život. Vděčnost vyjádřená jedním z nich si vysloužila Mistrovo požehnání; nevděčnost projevená devíti zbývajícími Mu přinesla zklamání.

Bratři a sestry, pamatujeme na to, abychom vzdávali díky za požehnání, která získáváme? Upřímné projevy díky nám nejen pomáhají uvědomit si svá požehnání, ale také odemykají brány nebes a pomáhají nám pocítovat lásku Boží.

Můj milovaný přítel, president Gordon B. Hinckley, řekl: „Kráčíte-li s vděčností, nekráčíte s arogancí, starostmi a samolibostí; kráčíte s duchem díkyvzdání, který vám náleží a který bude žehnat vašemu životu.“³

V knize Matoušově v Bibli máme další příběh o vděčnosti – tentokrát vděčnost vyjádřil Spasitel. Když putoval tři dny pustinou, více než 4000 lidí Ho následovaly a putovaly s Ním. Zželelo se Mu jich, neboť možná celé tři dny nic nejedli. Jeho učedníci se Ho ale ptali: „Kde bychom vzali tolik chleba na této poušti, abychom takový zástup nasýtili?“ Podobně jako mnozí z nás i učedníci viděli jen to, čeho se nedostávalo.

„I řekl jim Ježíš: Kolik chlebě máte? A [učedníci] řkou: Sedm, a [několik] rybiček.

I rozkázal [Ježíš] zástupům, aby se posadili na zemi.

A vzav těch sedm chlebě a ty ryby, učiniv díky, lámal a dal učedníkům svým, učedníci pak zástupu.“

Všimněte si, že Spasitel vzdal díky za to, co měli – a poté se stal zázrak. „I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali, což zbylo drobtů, sedm košů plných.“⁴

My všichni jsme zažili chvíle, kdy jsme se soustředili na to, čeho se

ctností, ale také rodičem ctností ostatních“.⁸

Jak tedy můžeme ve svém srdci pěstovat postoj vděčnosti? President Joseph F. Smith, šestý president Církve, nám poskytl odpověď. Řekl: „Vděčný člověk vidí ve světě mnoho toho, za co může být vděčný, a v jeho očích to dobré převažuje nad zlým. Láska přemáhá žárlivost a světlo vyháňá temnotu z jeho života.“ A pokračoval: „Pýcha ničí naši vděčnost a na své místo dosazuje sobeckost. O kolik šťastnější jsme v přítomnosti vděčného a láskyplného člověka, a jak moc máme dbát na to, abychom skrze život naplněný modlitbou pěstovali postoj naplněný vděčností vůči Bohu i člověku!“⁹

President Smith nám říká, že klíčem k získání vděčnosti je život naplněný modlitbou.

Jsme šťastní a vděční díky materiálním věcem? Možná jen chvílkově. Avšak to, co přináší hluboké a trvalé štěstí a vděčnost, je to, co si za peníze koupit nelze: naše rodina, evangelium, dobří přátelé, naše zdraví, naše schopnosti a láska, kterou přijímáme od těch, kteří jsou kolem nás. Naneštěstí jsou to věci, u nichž se dopouštíme toho, že je považujeme za samozřejmost.

Anglický spisovatel Aldous Huxley napsal: „Většina lidských bytostí má téměř nekonečnou schopnost považovat vše za samozřejmost.“¹⁰

Často považujeme za samozřejmost právě ty, kteří si naši vděčnost zaslouhují nejvíce. Nečekejme na to, až bude příliš pozdě vděčnost vyjádřit. Jeden muž, který mluvil o svých blízkých, které již ztratil, vyjádřil svou lítost takto: „Vzpomínám si na ty šťastné dny a často si přeji, kdybych tak mohl svým zesnulým blízkým vyjádřit vděčnost, která jim náležela v životě a která se jim tak málo projevovala.“¹¹

nedostávalo, místo na svá pozhánání. Řecký filozof Epiktétos pravil: „Moudrý je ten, kdo se nermoutí kvůli tomu, co nemá, ale raduje se z toho, co má.“⁵

Vděčnost je božská zásada. Pán skrze zjevení dané Proroku Josephu Smithovi prohlásil:

„Budeš děkovati Pánu Bohu svému ve všech věcech. ...

A v ničem se člověk neprohřešuje proti Bohu neboli proti nikomu není hněv jeho rozničen kromě těch, již neuznávají ruku jeho ve všech věcech.“⁶

V Knize Mormonově je nám řečeno, abychom „denně žili v důkuvzdání za mnohá milosrdenství a pozhánání, která [nám Bůh] udílí“.⁷

Nehledě na naše okolnosti toho má každý z nás mnoho, za co může

být vděčný, pokud se jen zastavíme a zamyslíme se nad svými pozhánáními.

Je úžasné žít na zemi právě v této době. I když je toho v dnešním světě tolik, co je špatné, je v něm také mnoho toho, co je správné a dobré. Jsou v něm úspěšné manželské páry, rodiče, kteří milují své děti a obětují se pro ně, přátelé, kteří o nás mají zájem a pomáhají nám, učitelé, kteří učí. Náš život je pozhánán v bezpočtu ohledech.

Když odmítneme setrávat ve sféře negativních myšlenek a budeme v srdci pěstovat postoj vděčnosti, můžeme pozvedat sebe i druhé. Je-li nevděčnost počítána mezi závažné hříchy, pak vděčnost zaujímá místo mezi těmi nejušlechtlejšími ctnostmi. Kdosi řekl, že „vděčnost je nejen největší

Ztráta blízkých nám téměř nevyhnutelně vnáší do srdce určitou lítost. Snažme se tyto pocity omezit do té míry, do jaké je to lidsky možné, tím, že svým blízkým budeme často vyjadřovat lásku a vděčnost. Nikdy nevíme, jak brzy bude už příliš pozdě.

Vděčné srdce tudíž získáváme tím, že vyjadřujeme vděčnost Nebeskému Otci za Jeho požehnání, i lidem kolem sebe, za vše, co nám do života přináší. To vyžaduje vědomé úsilí – přinejmenším do té doby, dokud si skutečně neosvojíme a nevypěstujeme postoj vděčnosti. Často pocítujeme vděčnost a *máme v úmyslu* ji vyjádřit, ale zapomeneme to udělat nebo se k tomu zkrátka nedostaneme. Kdosi řekl, že když „pocítujeme vděčnost, ale nevyjádříme ji, je to jako když zabalíme dárek a nepředáme ho“.¹²

Když se v životě setkáme s těžkostmi a problémy, je pro nás často obtížné soustředit se na svá požehnání. Nicméně pokud sáhneme dostatečně hluboko a budeme se dívat dostatečně pozorně, budeme schopni pocítit a poznat, jak moc nám bylo dáno.

Podělím se s vámi o příběh jedné rodiny, která dokázala najít požehnání uprostřed vážných obtíží. Je to příběh, který jsem četl před mnoha lety, a uschoval jsem si ho kvůli poselství, které vyjadřuje. Napsal ho Gordon Green a objevil se v jednom americkém časopise před více než 50 lety.

Gordon vypráví o tom, jak vyrůstal na farmě v Kanadě, kde on i jeho sourozenci museli pokaždé spěchat domů ze školy, zatímco ostatní děti si hrály s míčem nebo šly plavat. Jejich otec měl ale schopnost pomoci jim pochopit, že jejich práce má význam. To platilo obzvláště po žních, kdy rodina slavila Den díkůvzdání, neboť onoho dne jim otec dával velký dar. Dělal inventuru všeho, co měli.

Ráno, na Den díkůvzdání, je vždy brával do sklepa, kde byly sudy s jablky, koše s řepou, mrkve uložené v písku a hory pytlů s bramborami, a také hrášek, kukuřice, fazole, džemy, jahody a další zavařeniny, kterých byly plné police. Požádal děti, aby všechno pečlivě spočítaly. Pak šli do stodoly a spočítali, kolik tun sena tam bylo a kolik bylo v sýpce bušlů zrní. Spočítali krávy, prasata, kuřata, krůty i husy. Otec vždy říkal, že chce zjistit, jak jsou

na tom, ale děti věděly, že ve skutečnosti chce, aby si v onen den, kdy měli hody, uvědomily, jak hojně jim Bůh požehnal a jak svou přízní poctil všechny ty hodiny, které odpracovaly. Když nakonec zasedly k hostině, kterou jim maminka připravila, byly schopny ona požehnání skutečně pocítovat.

Gordon ale uvedl, že Den díkůvzdání, na který vzpomíná s největší vděčností, byl v roce, kdy se zdálo, že nemají nic, za co by mohli být vděční.

Onen rok začal dobře: měli přebytek sena, spoustu semen, čtyři vrhy selat; a jejich otec měl uloženy nějaké peníze stranou, aby si jednoho dne mohli koupit nakladač sena – úžasný stroj, o kterém většina farmářů snila. Byl to také rok, kdy byla do jejich města zavedena elektřina – i když ne na jejich farmu, protože si to nemohli dovolit.

Když jednou večer Gordonova matka prala velkou várku prádla, otec ji vystřídal, chopil se valchy a požádal manželku, aby si odpočinula a šla si něco uplést. Řekl jí: „Vždyť praní věnuješ víc času než spánek. Myslíš, že bychom do toho měli jít a nechat si zavést elektřinu?“ I když se nad touto

vyhlídkou zaradovala, trochu si poplaka, když si uvědomila, že si nebudou moci koupit nakladač sena.

A tak bylo onoho roku nataženo elektrické vedení i k nim. Obstarali si pračku, ačkoli nijak luxusní, která celý den pracovala sama, a zářivé žárovky, které pověsili na strop v každé místnosti. Už žádné lampy, které se musely plnit olejem, žádné knoty, které se musely zastříhávat, žádné začazené cylindry, které se musely čistit. Lampy se nenápadně odnesly na půdu.

Připojení elektřiny na farmu bylo asi tou poslední dobrou věcí, která se jim toho roku přihodila. Zrovna když obilí začalo klíčit, začalo pršet. Když voda konečně opadla, nikde nezůstala ani rostlinka. Zaseli znovu, ale další deště zatlačily rostlinky do země. Brambory jim shnily v blátě. Prodali několik krav a všechna prasata, ale i další zvířata, která měli v úmyslu si ponechat. Dostali za ně totiž jen velmi málo peněz, protože svá zvířata musel onoho roku prodat každý. Onoho roku sklidili jen záhon tuřínu, který nějakým způsobem bouře přečkal.

Pak znovu nastal Den děkuvzdání. Matka namítla: „Možná, že bychom na to měli letos zapomenout. Nezůstala nám jediná husa.“

Na Den děkuvzdání ale Gordonův otec přinesl zajíce a požádal svou ženu, aby ho připravila. Zdráhavě se do toho pustila, ale naznačila, že potrvá dlouho, než to tuhé staré maso změkne. Když jídlo nakonec položila na stůl s několika tuřiny, které přežily,

děti ho nechtěly jíst. Gordonova matka plakala, ale pak jeho otec udělal něco neobvyklého. Odešel na půdu, odkud přinesl olejovou lampu, postavil ji na stůl a zapálil ji. Pak řekl dětem, aby zhasly elektrické světlo. Když nyní znovu svítily jen lampou, stěží dokázali uvěřit, že předtím mívali takovou tmu. Divili se, jak vůbec dokázali něco vidět, když neměli zářivé světlo, které jim přinesla elektřina.

Požehnali jídlo a každý začal jíst. Po večeři všichni v tichosti seděli u stolu. Gordon napsal:

„Ve skromném přišeeí staré lampy jsme znovu začali vidět jasně. ...

[Bylo] to lahodné jídlo. Zajíc chutnal jako krocán a tuřiny byly snad nejjemnější ze všech, které jsme kdy jedli. ...

... [Náš] domov, ... navzdory všemu tomu, co nám chybělo, [k] nám byl velmi štědrý.“¹³

Bratři a sestry, vyjadřovat vděčnost je laskavé a úctyhodné, projevat vděčnost je šlechetné a ušlechtilé, ale žít s vděčností, která neustále sídlí v našem srdci, znamená dotýkat se nebes.

Na závěr svého proslovu se modlím o to, abychom kromě všeho jiného, za co jsme vděční, vždy vyjadřovali vděčnost za našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jeho slavné evangelium poskytuje odpovědi na největší otázky tohoto života: Odkud jsme přišli? Proč jsme zde? Kam odchází náš duch, když zemřeme? Toto evangelium přináší těm, kteří žijí v temnotě, světlo božské pravdy.

Pán nás učil, jak se máme modlit. Učil nás, jak máme žít. Učil nás, jak máme zemřít. Jeho život je odkazem lásky. Nemocné uzdravoval; utiskované pozvedal; hříšníky zachraňoval.

Nakonec byl sám. Někteří apoštolové pochybovali; jeden Ho zradil. Římsí vojáci Mu probodli bok.

Rozlícený dav Ho připravil o život. Přesto se z pahorku Golgoty ozývají Jeho soucitná slova: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“¹⁴

Kdo byl tento „muž bolestí“, který znal zármutek?¹⁵ „Kdož jest to ten král slávy“¹⁶, tento Pán pánů? Je to náš Mistr. Je to náš Spasitel. Je to Syn Boží. Je Původcem našeho spasení. Vybízí nás: „Podte za mnou“¹⁷, nabádá nás: „Jdi i ty [čiň totěž]“¹⁸, naléhá na nás: „Příkázání má dodržujte.“¹⁹

Následujme Ho. Napodobujme Jeho příklad. Budme poslušni Jeho slov. Když tak budeme činit, dáme Mu božský dar vděčnosti.

Upřímně a ze srdce se modlím o to, abychom dokázali ve svém osobním životě odrážet tuto úžasnou ctňost vděčnosti. Kež nám proniká přímo do duše, nyní i navždy. V posvátném jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen. ■

ODKAZY

1. John Thompson, „Birthday Party“, *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Lukáš 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Viz Matouš 15:32–38; zvýraznění přidáno.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, trans. George Long (1888), 429.
6. Nauka a smlouvy 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, Allen Klein, comp., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Upraveno podle: H. Gordon Green, „The Thanksgiving I Don't Forget“, *Reader's Digest*, Nov. 1956, 69–71.
14. Lukáš 23:34.
15. Izaiáš 53:3.
16. Žalm 24:8.
17. Matouš 4:19.
18. Lukáš 10:37.
19. Viz Jan 14:15.